

Sygn. akt II CSK 123/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Miastu Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 2 sierpnia 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adwokatowi M. T. kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych powiększoną o należny podatek VAT z tytułu wynagrodzenia za udzielenie powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu,**
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1000,- (jeden tysiąc) złotych z tytułu częściowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację powoda A. B. od wyroku Sądu Rejonowego w Ł., którym oddalone zostało powództwo przeciwko Miastu Ł. o zapłatę odszkodowania za utracone korzyści, którymi byłyby świadczenia pieniężne, stanowiące pomoc społeczną na usamodzielnienie się i kontynuowanie nauki, a także zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci zdrowia, które miało wynikać z niezapewnienia powodowi opieki po skierowaniu go do Pogotowia Opiekuńczego nr (...) w Ł. na mocy postanowienia sądowego. Oddalenie powództwa nastąpiło ze względu na niespełnienie przesłanek odpowiedzialności według art. 417 k.c. Podobnie nie zostały spełnione przesłanki ochrony dóbr osobistych powoda, ze względu na brak dowiedzenia naruszenia tych dóbr wobec powoda. Rozpoznając apelację powoda Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powoda ustanowiony z urzędu zarzucił naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, tj. art. 278 w związku z art. 227 i 281 k.p.c.; art. 233 § 1 w związku z art. 299, art. 228 § 1, art. 231 i art. 281 k.p.c.; art. 259 w związku z art. 299 i art. 281 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczyło art. 417 k.c. w związku z art. 155, art. 149 § 4 i art. 154 k.r.o. oraz art. 96 § 1 w związku z art. 111 § 1, art. 109 i art. 154 k.r.o., a także art. 417 w związku z art. 352 k.c. i art. 425 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z przyznaniem wynagrodzenia nieopłaconemu pełnomocnikowi powoda z urzędu.

Pozwany wniósł w odpowiedzi na skargę kasacyjną o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód podniósł wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Odnośnie do pierwszej kwestii chodzi o odpowiedź na pytanie, czy powód sprawujący opiekę ma obowiązek nawet w razie braku woli podopiecznego zapewnić mu schronienie i opiekę medyczną lub psychologiczną. Oczywistość skargi także opiera się o wykonywanie obowiązków opiekuńczych wobec podopiecznego, w tym zapewnienie mu pomocy lekarskiej. Z ustaleń faktycznych wynikało, że w takim zakresie, w jakim przepisy nakładają obowiązki na zakład opiekuńczy, byłyby one spełniane, gdyby powód przejawiał jakąkolwiek chęć współpracy z opiekunami, a nie uważał, że najlepsza jest dla niego kolejna ucieczka z zakładu.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku takie same zarzuty podniesione przez powoda zostały wyjaśnione, w sposób spójny i przekonujący. W uzasadnieniu wniosku nie zostało wskazane nic, co mogłoby spełnić wymagania konieczne do wzruszenia prawomocnego już orzeczenia sądu drugiej instancji, który prawidłowo ustalił stan faktyczny i ocenił zebrany materiał dowodowy. Sposób wykazania spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 i 4 k.p.c. do przyjęcia skargi do rozpoznania został wystarczająco wyjaśniony w orzecznictwie Sądu Najwyższego i doktrynie, a poglądy na ten temat są utrwalone i znane (zob. ostatnio postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2018 r. I CSK 23/18; z dnia 23 maja 2018 r. I CSK 33/18 i z dnia 29 maja 2018 r. I CSK 42/18 oraz I CSK 48/18). Niestety, w uzasadnieniu skargi, poza powtórzeniem argumentacji przytoczonej w apelacji i już rozpatrzonej, nie znalazło się nic, co mogłoby przemawiać za potrzebą kolejnego rozpoznania sprawy.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 102 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 398 k.p.c. oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

